

O Božím daru života, aktivity, jídla a radosti

Ž 115 vybrané verše (1-8.11.15-18)

Ne nás, Hospodine, ne nás, ale svoje jméno oslav pro své milosrdenství a pro svou věrnost! Proč by měly pronárody říkat: „Kde je ten jejich Bůh?“ Náš Bůh je v nebesích a všechno, co chce, koná. Jejich modly jsou stříbro a zlato, dílo lidských rukou. Mají ústa, a nemluví, mají oči, a nevidí, mají uši, a neslyší, mají nosy, a necítí, rukama nemohou hmatat, nohama nemohou chodit, z hrdla nevydají hlásku. Jim jsou podobni ti, kdo je zhotovují, každý, kdo v ně doufá.

Vy, kdo se bojíte Hospodina, doufejte v Hospodina, je vám pomoci a štítem.

Jste Hospodinovi požehnaní; on učinil nebesa i zemi. Nebesa, ta patří Hospodinu, zemi dal však lidem. Mrtví nechválí už Hospodina, nikdo z těch, kdo sestupují v říši ticha. Avšak my budeme Hospodinu dobrořečit nyní i navěky. Haleluja.

Sk 14 vybrané verše (14-19.22)

Barnabáš a Pavel roztrhli svůj oděv, vběhli do zástupu mezi lidi a volali: „Co to děláte? Vždyť i my jsme smrtelní lidé jako vy. Zvěstujeme vám, abyste se od těchto marných věcí obrátili k živému Bohu, který učinil nebe, zemi, moře a všechno, co je v nich. Tento Bůh sice v minulosti nechával pohanské národy žít, jak chtěly, avšak nepřestal dosvědčovat sám sebe tím, že jim prokazoval dobro: dával vám s nebe déšť i úrodu v pravý čas, sytil vás pokrmem a naplňoval radostí.“ Takovou řečí se jim jen s námahou podařilo zadržet zástupy, aby jim nezačaly obětovat. Tu se tam objevili Židé z Antiochie a Ikonie, strhli lidi na svou stranu a začali Pavla křtít. Když mysleli, že je mrtev, vyvělekli ho z města. Ale učedníci ho obstoupili a on vstal a vrátil se do města.

... Všude posilovali učedníky a povzbuzovali je, aby vytrvali ve

víře; říkali jim: „Musíme projít mnohým utrpením, než vejdemo do Božího království.“

Nejspíš tu zkušenost všichni máte: Něco někomu řeknete, s čistými úmysly a v dobré víře, a pak zjistíte, že on z vašich slov uslyšel něco úplně jiného, než jste chtěli říct. Nikdy přesně nevíte, v jaké situaci a rozpoložení ten druhý je a kdo ho ovlivnil: on si vaše slova podle toho nějak zařadí (jinak než jste mysleli) a nedorozumění je na světě.

Když lidem nabídnete svobodu a radost z Boží lásky, ani tady není předem jisté, co to s nimi udělá. Někteří to rádi přijmou, jiní možná ne a ještě vás začnou nenávidět. Stalo se v jednom městě novopečenému apoštolu Pavlovi a jeho průvodci Barnabášovi. Mnoho lidí jim uvěřilo, jiní však ne (nevíme proč) a ti si proti nim sehnali posilu a hodlali je chytit, mučit a sprovodit ze světa. Na což ti dva nečekali a pláchli do vedlejšího města a tam kázali to o té svobodě a radosti z Boží lásky.

Byl tam jakýsi chromý člověk. Pavel mu věnoval kus svého času a pozornosti. Však to možná byl jeden z těch, kdo se cítí i uprostřed zástupu dočista sami, jen se svým trápením, a nikdo na ně nemá kdy. Pavel se mu chvíli věnoval a to vůbec není málo. Lidi možná tehdy a určitě dnes nebývají moc pohromadě a na nic není čas a takové setkání může být pro někoho hotový zázrak a cenný dar.

Vypravěč to podává tak, že ten člověk byl záhy zdrav. Což budilo pozornost kolemjdoucích: to není jen tak, za tím něco bude. Zázraky přece umějí jen bohové, o tom v tom městečku nikdo nepochyboval. Bohů, kterým věřili, měli na výběr, někteří se specializovali na různé lidské činnosti a šéfoval jim Zeus, ten z Olympu (však tu má i chrám), a styk mezi lidmi a božským světem zajišťuje jistý Hermes. A to jsou asi oni, Zeus a ten boží pošťák, vždyť je známo, že se převlékají za lidi a chodí k nám na návštěvu. Zeus bude ten, co mlčí (mysleli Barnabáše, který toho nikdy moc neřekl), a ten, co mluví, to bude ten Hermes (to měli na mysli

výřečného Pavla).

A bylo to. Ještě včera apoštolům hrozilo, že je někdo umlátí k smrti, a teď je naopak považují za bohy. Chrámový šéf nechal patřičně vyšňorit fešné býky a že je budou tady těm dvěma bohům obětovat.

Co víc si přát, když už vám nehrozí kriminál a ještě vám provolávají slávu? Jenže ti dva z toho měli hlavu zamotanou ještě víc než z hrozby kriminálu a začali se bránit: „Lidičky, co to vyvádíte? Co my jsme za bohy, vždyť jsme úplně stejní jako vy!“ Neměli v úmyslu toho nedorozumění využít a nechtěli se nad lidi vyvyšovat, nechtěli k nim přistupovat svrchu ve stylu „Já znám, ty ne, tak já ti pomůžu.“ Můžete tak vůči druhému vystupovat, ba i s čistým úmyslem a v dobré víře, on z toho však dost možná uslyší něco jiného, než chcete říct. Když někomu něco vysvětlím, to ještě neznamená, že to pochopil, natož přijal. To se pak vedou mezi lidmi upovídané hluché monology osamělých – a to Pavel a Barnabáš nechtěli.

Tak tam stáli, šaty roztržené (na znamení pokání), nervy pocuchané (to máme všichni): „Nechte toho, vždyť my jsme vás jen přišli vyzvat, abyste se od marností a pošetilostí obrátili k živému Bohu, který učinil nebe, zemi, moře a všechno, co je v nich,” povídá apoštol. „To teď právě děláme,” pravil kněz z Diova chrámu a chystal se dát pokyn k poražení býků a obětovat je živému Bohu, co tu stojí před námi (čímž myslel Pavla a Barnabáše). „Nechte toho,” řekl Pavel, „nesluší se přece, abyste přinášeli oběti komukoli z lidí! Ani tomu, kdo sedí na trůnu, ani tomu, kdo si připadá boží a staví to na odiv, ani žádnému jinému. Jedině opravdovému Bohu, který dal život všemu, co dýchá. Všechny národy nechal žít, jak chtěly, a prokazoval jim dobro: dával vám přece živobyті, práci, která něčemu slouží, pokrm a radost.”

Barnabáš, manažer této misijní výpravy, jako obvykle neříkal nic, ale jedna věc mu možná vrtala hlavou: to je snad první Pavlovo kázání, ve kterém se vůbec – ale ani náznakem –

nevyskytuje Kristus Ježíš. Ani slůvko o něm.

Pavel mluvil k lidem, kteří se ho chystali uctívat jako boha, a tak jim připomněl, podle čeho se pravý Bůh pozná a jak ho odlišit od těch, kdo vykládají, jak jsou schopní a nepostradatelní, jenomže vy je vůbec nezajímáte, tak jako nezajímáte modly, které vás nevidí a neslyší. Bůh vám je pomocí a štítem, to tihle mluvkové ne. To jim Pavel připomněl, ale možná si nebyl jist, jak by porozuměli, kdyby začal mluvit o spasení spojeném s Božím utrpením a křížem. Vyložil by jim to jasně, to on uměl, ale co si z toho vyberou, když neznají Bibli a myšlenkami jsou naladěni na úplně jinou vlnu? To nevěděl, tak to nechal na příště.

Zmínil jen živobyті, potřebnou práci, jídlo a radost, což jsou vzácné dary od Boha. Vtom jim do hovoru vpadli chlapi z toho města, odkud včera Pavel s Barnabášem utekli a jen o vlasek unikli před násilím. Strhl se povyk a vzápětí vzduchem létaly kameny. Žádné kamenování podle zákona, nýbrž obyčejný lynč, neboť ti rozzuření byli zrovna v přesile, tak jakýpak ohled na pravidla, když jsme teď silnější.

Stalo se, co vždycky začíná tak nenápadně: je tak snadné do lidí zasévat nenávisť a štvát jedny proti druhým, tak snadné najít někoho jako cíl hněvu a jako terč zlých slov a později šutrů. Atmosféra překypuje hněvem a ze dvou dosud božských bytostí jsou najednou sprostí podvodníci. Před chvílí Pavel řekl: „My nejsme bohové,” ale teď už to lidi neslyší jako výraz pokory, nýbrž ale jako přiznání viny a podvodu. Pak už lítají ty kameny a není jen tak to zastavit.

Když si mysleli, že je Pavel po smrti, nechali ho být. On ten lynč přežil, žáci ho odtud odnesli a za pár dnů ho uvidíme, jak zase káže někde jinde. „Jednou jsi dole, jednou nahoře,” cosi takového o tom později Pavel napsal, „a obojí se dá vydržet. Ale já nechci vystavovat na odiv ani to, co jsem vytrpěl, ani to, co jsem zvládl, ale jen Boží lásku (pro kterou máme symbol: Kristův kříž).”

Tenkrát jim o kříži nic neřekl, snad jim to řekne někdo jiný – tak, aby z toho opravdu uslyšeli tu lásku, která nás zachraňuje. A

dejž Bůh, aby se o nás moc nepokoušeli všelijací démoni, co zasévají nesvár, a aby nás nesvedli. Bohové to nejsou, však už víte.

Kristus Ježíš, který zemřel a který byl vzkříšen, je na pravici Boží a přimlouvá se za nás□

Jsem jist, že ani smrt, ani život,
ani andělé, ani mocnosti,
ani lákadla, ani trápení,
ani minulé selhání, ani budoucí chmury,
ani tajemné síly, ani nemoci, ani žádná moc,
ani výšiny, ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu
nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši,
našem Pánu.

Ať vás tato víra provází v každém okamžiku, na všech životních křižovatkách, v dobách dobrých i zlých. Amen.